

LAKONIKOS

GINTAUTAS ČERNECKIS

VII

Gal jau nurijusiems
Paskutinį kartybės lašą –
Vien tik einantiems –
Kažkas gilaus atsiveria.

X

Slibino tarnai
Lyg apsėstieji
šeria gyvates
ir mintą jų ėdalų.

XI

Dainuojantiems gyvenimą
šviesos karoliai
Krinta iš dangaus
Į mylinčias širdis.

XIII

Koks šviesumas,
kai mintys leidžiasi vidun
lyg baltos paukštės,
lesalu neprijaukintos.

XX

Jau temsta.
Vienišųjų kelyje
pakeleiviai sveikinasi,
uždegdami žibintus.

XXI

Laimingieji pagauna
Vasarą glėbyje
Ir negali pamiršti
Jos artumo.

XXII

Kada gražiausioji nueina,
geriu ir blaivėju
iš ilgesio
ir skaidrėjančio linksmumo.

XXIX

Jeigu pakeleivis gurkšnoja
tauriausią gėrimą
ir niekur neskuba –
nereikia jo raginti.

LXIII

Aistrų garbintojai
Išnyksta be pėdsakų,
Nes jie vaikosi vėją
Iki paskutinio atodūσιο.

LXXVIII

Kada sodai žiūri
pro namų langus,
nepavargę prisėda
tyliai pabūti.

LXXIX

Gyvo žodžio
sutiktuvų šventėj
mažai kalbantieji
uždega žvakes.

LXXXI

Pasiryžęs keliautojas
nesustoja pakelėse,
kur sąmonė gėsta
lyg vėjo užpūstas žibintas.

LXXXIV

Negalintieji atleisti
nugrimzta į šešėlių pasaulį,
lyg kreivame veidrodyje
ieškodami savęs.

CII

Keleivis grįžta
į namus,
jei saulės žiedas
dega languose.

CVII

Nemokšos bėga
iš tėvų namų,
nes neskiria
žmogaus nuo gyvulio.

CIX

Daugiaveidis tolsta
nuo brolybės kalno,
išdavystė suka lizdą
jo namuose.

CXVI

Išbuvęs vienuolystėje
sugrįžta į gyvenimo procesiją,
kad rastų grūdą
kelio dulkėse.

CXVII

Tylėjimo valandomis
vidinis balsas ragina

prisijaukinti ugnį
tėvo namuose.

CXIX

Žvaigždės supa
sielos kibirkštį
lyg sparnuotą kūdikį
ugniniame lopšyje.

CXX

Linksmoj draugijoj,
tik išlaikytas vynas
kaip gražuolės akys
malšina troškulį.

CXLIV

Savanaudis klumpa
vos pradėjęs eiti,
nes negali nusimesti
augančios kupros.

CXLVII

Tiesa suplasnoja
lyg baltasis paukštis
džiaugsmo giesmėje –
draikosi kasdienybės voratinklis.

CLIII

Sukietėjusi širdis
Negirdi kvietimo
Veržtis į kalno viršūnę,
kur atsiveria grožis.

CLXXIV

Ieškau nepažįstamojo,
kuris, nebijodamas savo balso,
ištaria meilės vardą
turgaus aikštėj.

CLXXV

Neblėstančios ugnies
šviesūs pavidalai
atveria akis
jos garbintojams.

CLXXVI

Karštas vėjas,
įžiebęs naują liepsną,
nusineša atvėsusius pelenus –
užtenka pabūti.

CLXXIX

Širdis pritraukia
einančius nuo pradžios,
tamsoje šviečia
namų žiburėliai.

CLXXX

Vos girdžiu
užklydusį giesmininką –
tas varnų karkimas
miesto parke.

CXCX

Yra toks žinojimas –
tiesiai į švarraštį –
vienu įkvėpimu –
be pasparties.

CCIV

Ten yra šventė,
kur linksma
be vyno
ir be juokdario.

CCVIII

Tas yra atjaučiantis,
kuris išstveria
be atlygio
kito pragarą.

CCIX

Kasdienybės paveiksle
atsivėręs kelias

veda einančius,
jam nėra ribų.

CCXI

Neištarusiam gero žodžio
nėra vietos
prie vaišių stalo,
gal kada atsiras.

CCXX

Tie nuskaidrėjimai –
kasdien dirbujantis
šviesos lauke
nelaukiant dovanų.

CCXXII

Lakštingalų slėnyje
dainuojančiam gyvenimą
žiedlapiai krinta
ant galvos.

CCLIII

Rūstus laikas
negali sumenkinti
kilnaus veiksmo
dėl gyvenimo.

CCLIV

Nuodingi liežuviai
kerta beginkliui,
tasai ginasi
plikomis rankomis.

CCLXXV

Senolės pamokytas
negaudau paukščių,
tegul jų giesmės
aidi erdvėj.

CCLXXIX

Nuoširdumo indas
nėra išsemtas,
saulės gentis renkasi
prie vaišių stalo.

CCLXXXIII

Meistras gaudo
saulės spindulius
ir siunčia juos ten,
kur šilumos vos žymu.

CCLXXXIV

Visai negirdžiu
gyvo balso,
jei sielos sensta
kartu su kūnais.

CCCV

Esu tikras,
kai aukoju gyvenimą
saulės gėlei,
užkariavusiai sielos sostą.

Danutės Mukienės nuotrauka

